

Con gấu bông

Có người nói "Tuổi thơ là tuổi hồn nhiên" có phải vậy không?

Đêm chủ nhật mọi người từ các nơi ùa vào trung tâm Thành phố. Trên đường đèn điện sáng ngời, các cửa hàng bảng hiệu nhấp nháy, xe cộ nhộn nhịp, từng đoàn, từng đoàn người đi xe nối đuôi nhau chặt cứng như nêm. Ai cũng vui vẻ phấn khích chuẩn bị đón một đêm nghỉ ngơi và vui chơi an lành.

Hiền và mấy người bạn kiếm một chỗ gửi xe để đi bộ thong dong, ngắm các cửa hàng và người qua lại. Các cô vừa đi vừa tán chuyện nhau cười nói vang cả phố. Hiền chợt dừng lại trước một cửa hàng bán đồ chơi trẻ em, khi cô thấy một đứa bé gái khoảng mười một, mười hai tuổi dơ dáy bận bộ đồ rách rưới, với cái áo màu xanh và chiếc quần đen, cứ đứng nhìn mãi con gấu bông đang trưng bày trong tủ kính. Con gấu bông cao khoảng nửa thước màu nâu nhìn rất đẹp.

Một cô chắc là người phụ bán hàng thấy đứa bé liền xua đuổi:

- Ê, đi đi mày, đứng lảng cháng đó sao người ta bán hả?

Nó liền lảng đi ra chỗ khác, mặc dù thỉnh thoảng ngoái lại nhìn con gấu vẻ thèm muốn. Lúc đó mấy cô bạn quay sang Hiền:

- Ghé vô đây ăn chè Hiền ơi.

Hiền cùng mấy đứa bạn vào quán chè kế đó, vừa ăn chè vừa nhìn ra ngoài đường ngắm sự nhộn nhịp của phố xá. Hiền vừa đưa muỗng chè vào miệng, chợt nhìn thấy đứa bé gái hồi nãy, giờ đang đứng lơ ngơ trước quán chè. Vừa lúc đó có hai vợ chồng trẻ với một đứa con đi ngang, tay người vợ trẻ thì đang dắt đứa bé khoảng sáu, bảy tuổi. Đứa bé thì trong tay đang ôm một con gấu bông màu nâu rất đẹp, giống con gấu bông trưng bày trong tủ kính, chắc là vừa mới

mua trong cửa hàng ra.

Đứa bé gái liền nhanh chóng đi theo sau hai vợ chồng đó và một cách bất ngờ chụp nhanh con gấu bông trong tay đứa bé rồi bỏ chạy. Đứa bé giật mình khóc văng lên, mẹ đứa bé nhìn lại thấy cô bé đang ôm con gấu bông bỏ chạy liền hô to:

- Ăn cắp...ăn cắp...

Người chồng liền vội vã đuổi theo, Hiền cũng tò mò chạy ra xem. Mặc dù nhanh, nhưng cô bé chạy không kịp bước chân người lớn, nên chẳng mấy chốc người chồng đã kịp túm lấy cô bé. Anh ta thẳng tay tát cô bé một cái rõ mạnh, làm cho cô bé mất đà ngã chúi nhủi xuống đất. Con gấu bông rời khỏi tay cô bé lăn xuống bên cạnh, nhưng cô bé chẳng quan chi đau đớn, vươn tay ôm con gấu bông vào lòng. Người chồng bước lại giựt con gấu ra nhưng cô bé vẫn ôm thật chặt, anh ta bực mình giằng mạnh thì cái thân con gấu bông rời ra trong tay anh ta, còn cái đầu của nó thì trong người cô bé. Nổi khùng anh ta giơ chân định đạp vào người cô bé thì Hiền kêu lên:

- Đừng đánh nữa anh ơi...

Nhưng anh ta chẳng để ý đến lời nói của Hiền, đạp luôn cho cô bé mấy đạp làm cô bé đau đớn quằn quại dưới đất. Lúc này có vài người đã bu quanh và can anh ta ra, Hiền chạy lại đỡ cô bé dậy thì thấy miệng em ứa máu chắc do cú tát lúc đầu. Hiền nói với người chồng:

- Nó còn bé lắm anh ơi, tha cho nó đi anh.

- Đánh cho nó chừa, cho nó bỏ cái thói đi ăn cắp... - Anh ta tức giận nói tiếp:

- Giờ nó còn làm hư đồ chơi của con tui nữa.

Người vợ lúc này cũng đã tới, chị ta thấy vậy cũng rửa:

- Đồ chó chết, mới tý tuổi đầu đã bày đặt đi cướp giật của người khác, đánh nó nữa đi anh.

Hiền lặng người nhìn đứa bé trong tay chị ta, đứa bé mà trí óc non nớt của nó, chứng kiến cảnh hung dữ như hung thần của cha mẹ nó như thế đối với một đứa bé khác. Hiền đứng lên nhẹ nhàng nói:

- Chuyện cũng đã lỡ rồi anh chị à...

- Không được, lỗi nó đến cảnh sát. - Người vợ nói.

- Chuyện nhỏ thôi mà chị, có đáng... - Hiền cố khuyên.

- Cô là ai mà xía dzô, cái bọn này cho nó đi tù nó mới chữa. -

Người vợ chỉ tay vào cô bé.

- Vậy...vậy chị mua hết bao nhiêu để em đền dùm cho nó, anh chị mở lòng mà tha cho nó một lần đi. - Hiền chột quyết định.

- Thế à, con gấu này tui mua hết...- Người vợ nhìn Hiền nói.

Hiền rút tiền trong ví ra đưa cho người vợ, cầm lấy cái thân con gấu từ tay người chồng dúi vào lòng cô bé nói:

- Em cầm lấy đi, lần sau đừng có đi ăn cắp nữa em nhé. Ông bà ta dạy "Đói cho sạch, rách cho thơm", thôi em đi đi.

Cô bé nhìn Hiền, trong đôi mắt ráo hoảnh dù bị đánh đau nãy giờ chột đỏ hoe. Cô bé lẳng lặng đứng lên rồi bước đi, được mấy bước cô bé bỗng ngoái lại nói với Hiền:

- Cám ơn chị.

Chiều hôm sau, trên đường đi làm về, Hiền thấy mọi người xúm đông ở trên cầu nhìn xuống dưới, tò mò Hiền dừng xe hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Một người trả lời Hiền:

- Có người chết dưới cầu.

Hiền lại thành cầu nhìn xuống xem. Dưới chân cầu, nơi mà dòng nước đầy ô nhiễm bốc mùi hôi thúi nghẹt cả mũi chảy qua, có một đứa bé trai ôm yếu gầy gior xương, đang nằm ngửa trên một vạt đất như đang ngủ bình yên. Hai tay nó đang ôm một con gấu bông màu nâu đang trước ngực, bên phải nó là một cô bé bận cái áo màu xanh rách rưới đang ngồi lặng lẽ...